

Hồi Kết

VƯỢT KIẾP NẠN, VỠ CÔNG THẤT TÂN YÊN GIANG HỒ, KHAI SÁNG TIÊN THIÊN

Nhìn Chứng Quả đại sư cứ đứng lặng người trước một kết quả quá bi thảm sau trận chiến, Cơ Thạch chợt buột miệng:

- Giang hồ đại loạn kiếp nạn thất phái! Một kết quả bi thảm này phải chăng đều là do Bạch Thạch gây ra?

Âm thanh của Cơ Thạch vang lên phá tan sự tĩnh lặng đang ngự trị toàn trường và một kết cục hiển nhiên liền xuất hiện. Tiếng than của Huệ Tâm sư thái khiến mọi người tỉnh ngộ:

- Nam mô a di đà phật! Bần ni là người xuất gia, không ngờ vẫn để cho sự cuồng nộ bộc phát, che mờ lý trí. Ôi chao! Nguyên khí của võ lâm phen này bị tổn hại nghiêm trọng, không biết phải bao lâu nữa mới có thể khôi phục?

Vô Lượng đạo trưởng cúi đầu:

- Vô lượng thọ phật! Lỗi này nào riêng gì Bạch Thạch môn? Bần đạo... chính bản đạo cũng không kèm chế được, nói gì ai? Vô lượng thọ phật!

Quách Phú chép miệng:

- Tất cả đều là chuyện đã rồi, cơn ác mộng đã qua đi! Để khi tỉnh lại, hà... chúng ta đành phải đối đầu với một sự thực quá phũ phàng!

Mỗi người một ý, tựu trung đều muốn bày tỏ nỗi niềm hối tiếc trước thảm cảnh xảy ra dường như ngoài ý muốn của họ?

Nhưng Gia Cát Hưởng bỗng dưng lên đầu họ những sự thực còn phũ phàng và tàn nhẫn hơn:

- Danh môn chính phái! Hừ! Tất cả đều là giả dối! Chư vị đang nuối tiếc ai vậy? Một Đạo Kiếm Thượng Nhân đã từng một tay che kín cả bầu trời ư? Hay nuối tiếc hai phái Côn Luân, Hoa Sơn vì để danh lợi xui giục suýt nữa đã khiến cả thất đại phái mất đi cội nguồn để chỉ còn một Tử Quang môn bá đạo hoành hành thiên hạ?

Gia Cát Hưởng bữu môi nhìn những nhân vật chưởng môn may còn sống sót:

- Đến lúc chư vị đều phải cúi đầu khuất phục Tử Quang môn, ai sẽ là người thay chư vị nuối tiếc cho ba phái Võ Đang, Nga My và Điểm Thương? Không ai cả! Vây tại

sao chư vị không chấp nhận một thực tế này, ác lai ác báo, nhân quả tuần hoàn, tà bất thắng chánh?

Chứng Quả lão đại sư giật mình lên tiếng:

- Gieo nhân gặt quả? A di đà phật! A di đà phật!

Lững thững tiến về phía Gia Cát Hướng, Chứng Quả đại sư bảo:

- Đa tạ sự điểm hóa của thí chủ. Lão nạp nếu không nhờ những lời vừa rồi, ắt vẫn còn sự thống trách vì đã để Thiếu Lâm phái lâm vào nghịch cảnh này! Giờ lão nạp đã hiểu! Giao nhân nào, gặt quả nấy! Lão nạp phải gặt lấy quả do lão nạp tự gieo, sự tồn vong của tệt phái, lão nạp phải tự thân gánh lấy! A di đà phật!

Những lời lẽ sâu nghiêm của Chứng Quả đại sư bất ngờ cũng thức tỉnh Cơ Thạch.

Chàng đảo mắt nhìn mọi người:

- Đã là vậy tại hạ nguyện đảm đương việc giúp hai phái Hoa Sơn và Côn Luân phục hồi nguyên khí? Mong được chư vị tiền bối chỉ giáo.

Họ nhìn chàng, thán phục:

- Khí phách quả hơn người! Được lắm, Cơ Thạch! Quách Phú ta cũng sẽ giúp người!

Huệ Tâm sư thái và Vô Lượng đạo trưởng không nói rõ bằng lời nhưng qua câu niệm phật của họ cũng cho thấy họ hoàn toàn tán đồng định ý của Cơ Thạch.

oOo

Cơ Thạch nhìn Bạch Cúc:

- Tất cả đã đi rồi, sao Bạch muội không đưa di thể lệnh tôn về và lo chôn chửnh Không Động phái?

Bạch Cúc chột nghiêm sắc mặt:

- Muội biết tự lo liệu! Còn ca ca sao không đưa di thể lệnh sư về an táng?

Chàng nhìn qua Hà Phi Phượng vẫn đứng bên cạnh chàng như Bạch Cúc ở phía bên kia:

- Tỷ tỷ! Phần lệnh sư...

Hà Phi Phượng xua tay:

- Người yên tâm! Gia sư dầu sao vẫn là người Bạch Thạch môn, đương nhiên ta và người phải đi chung đường! Người chưa đi, ta cũng chưa đi!

Cơ Thạch cười gượng:

- Đệ sẽ đi sau. Tỷ tỷ hà tất phải đợi chờ đệ!

Hà Phi Phượng bĩu môi:

- Người còn đi được sao? Nếu được, người thử bước đi xem nào! Nếu quả nhiên người có thể tự bước đi được đó là chưa nói người còn phải mang theo di thể của tam sư cô, Hà Phi Phượng ta không việc gì phải chờ người đi cùng!

Chàng thất sắc:

- Sao tỷ tỷ lại nói đệ không thể tự bước đi? Đệ...

Bạch Cúc lạnh giọng:

- Nếu ca ca tự đi được, cũng như Hà tỷ tỷ, muội sẽ lập tức quay về Không Động phái!

Chàng cười thành tiếng:

- Tỷ tỷ và Bạch muội lạ thật đấy! Cơ Thạch này đường đường là người đã luyện Tiên Thiên chân khí đến mức thượng thừa có lẽ nào...

Cả hai không hẹn mà đồng, cùng thách thức chàng:

- Không phải nói nhiều, người cứ tự bước đi cho ta xem.

- Chỉ cần ca ca tự bước đi là đủ. Muội đâu cần ca ca phải biện minh?

Và cả hai lập tức cùng một lúc bước dịch khỏi người Cơ Thạch!

Mất chỗ tựa Cơ Thạch bỗng lão đảo.

- Ta...! Ôi chao...

Cả hai lại bước sát vào, cùng đưa tay đỡ Cơ Thạch!

Và mỗi người có mỗi lời nói được thể hiện khác nhau:

- Cơ Thạch! Sư tổ đã từng bị Cương Ty Tàn Hồn Điệp gây nên thảm tử! Ta thừa biết người cố tình giấu việc người đã bị loại ám khí bá đạo đó phá hủy những kinh mạch trọng yếu! Người đâu thể lừa được ta?

- Ca ca đừng hòng giấu được muội! Muội từng nhìn thấy ca ca mấy lần tự dã thông Nhâm Đốc Nhị Mạch và đều đã thất bại! Lần vừa rồi nào phải ngẫu nhiên Sinh Tử Huyền Quan của ca ca được khai thông? Ca ca nói đi, phải chăng Cương Ty Tàn Hồn Điệp đã bị lão ma ném ngay vào chỗ tiếp giáp nhị mạch của ca ca?

Cơ Thạch chột thờ dài:

- Thì ra vì đoán được, ngay khi có thể, cả hai lập tức đến bên cạnh ta?

Họ cùng gật đầu:

- Ta đã nghe lão ma cười đắc ý như thế nào, nên tự đoán ra.

- Muội đã nhìn thấy sắc mặt bất ổn của ca ca. Muội tự hiểu điều đó!

Chàng lần lượt nhìn họ và từ từ gật đầu:

- Không sai! Lão thật tàn độc cố tình lấy mũi Cương Ty Tàn Hồn Điện duy nhất còn lại do gia sư cất giữ bên mình để ném vào ta! Ta đã khinh suất không kịp phòng bị! Và thế là...

Chàng thở dài sườn sượt:

- Để có thể trừ khử lão, ta đành phải dùng Cang Khí Hộ Thể đưa ngược vào trong, quyết phá hủy mảnh Cương Ty Tàn Hồn Điện đó! Kết quả, tuy ta tự khai thông Sinh Tử Huyền Quan nhưng toàn bộ chân nguyên nội lực của ta cũng theo chỗ kinh mạch bị phá hủy tuôn hết ra ngoài!

Dù đã đoán biết kết quả nhưng Hà Phi Phượng vẫn kêu hoảng:

- Vậy là người cố tình vận dụng hết những chân nguyên thất tán đó vào những chiêu cuối cùng để diệt lão ma?

Chàng cười buồn:

- Không vận dụng, tự nó cũng thất tán. Và thật may, đệ cũng kịp thời giết lão ma, trước khi bị lão ma phát hiện.

Bạch Cúc cũng kêu:

- Vậy là từ nay ca ca không thể nào vận dụng chân lực được nữa?

Chàng lắc đầu:

- Cũng còn một tia hy vọng! Đó là nhờ Tiên Thiên Chân Khí tự nối kết các kinh mạch! Nhưng để đạt được kết quả này, ta nghĩ phải mất ít lắm là mười năm? Nhưng một khi đã luyện theo tâm pháp này, và vì Lưỡng Cực Nhị Động đã không còn, Bạch Thạch công phu kể như bị thất truyền!

Để kết thúc, chàng lẩm bẩm:

- Đúng là Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu!

Hà Phi Phượng bỗng tự đề xuất:

- Cơ Thạch! Ta se không rời bỏ người! Đừng nói là mười năm, có lâu hơn nữa ta vẫn theo người như bóng với hình! Người hiểu ta chứ?

Chàng giật mình:

- Tỷ tỷ...

Hà Phi Phượng chợt đưa tay sờ lên mái tóc:

- Từ khi ta trao trâm cho người, thân của ta cũng đã thuộc về người!

Bạch Cúc không chịu kém:

- Ca ca! Đừng nói là ca ca sẽ có ngày khôi phục công lực, dẫu ca ca bị tàn phế suốt đời muội vẫn một lòng một dạ hầu hạ ca ca.

- Bạch muội? Ta...

Cũng như Hà Phi Phượng, Bạch Cúc vội vác thi thể Bạch Điền Quang lên vai, rồi cùng với Phi Phượng đang vác hai thi thể của sư phụ và tam sư cô, cả hai đều Cơ Thạch bước đi thật chậm...

oOo

Cơ Thạch bỗng vươn vai và khoan khoái nhìn hai vị nương tử:

- Sáu năm qua nếu không nhờ nhị vị nương tử, một người luôn quan tâm ta như một tỷ tỷ, một người luôn an ủi ta như một vị muội muội, Cơ Thạch này làm gì có được ngày hôm nay? Ta thật sự cảm kích!

Hả Phi Phượng dẫu môi:

- Đã là phu thê, tướng công nói làm gì hai chữ cảm kích? Tướng công còn nói nữa bọn muội sẽ không giúp tướng công khai sáng phái Tiên Thiên!

Cơ Thạch chưa kịp lo sợ đã nghe Bạch Cúc lẩm bẩm:

- Khai sáng Tiên Thiên phái là đồng nghĩa với việc khai tử Bạch Thạch môn! Thật đáng tiếc.

Cơ Thạch thở dài:

- Ta biết phải làm gì bây giờ? Còn Bạch Thạch nhất định sẽ còn Tử Quang? Ta không muốn câu "Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu" một lần nữa lại xuất hiện!

Hà Phi Phượng xua tay như muốn xua đi những gì quá u ám:

- Đủ rồi! Chúng ta đã bàn kỹ để đi đến quyết định này, hà tất phải nhắc lại! Thôi nào, thất đại phái đã đến đủ, vẫn chờ tướng công bắt đầu đại điển lễ khai sáng phái Tiên Thiên!

Cơ Thạch gật đầu giọng cả quyết:

- Chúng ta đi thôi!

oOo